

Így történt, hogy fél órával később Proszpero egy lélekvesztőben hánykolódott Mirandával, néhány könyvvel és egy kulacs vízzel. Alig hajóztak ki, a vihar teljes erővel lecsapott a tengerre. A hullámok úgy dobálták a kis csónakot, mint vízipólósok a labdát. Hol jobbra passzolták, hol balra, hol előre, hol hátra. A szél úgy füttyült, mint bíró a meccsen, ha szabálysértést lát. A nagy, fekete felhők minden terhüket a két hörcsög nyakába zúdították. Hajnalra állt csak el a vihar, amikor a felhők az utolsó csepp vizet is kifacsarták magukból, akár egy felmosórongyból.

- Túléltük - rázta meg nedves bundáját Proszpero. - Én a nagy izgalomtól mindig megéhezem - húzta elő a csónak orrából a vízálló batyut, amiben az élelem lapult. - Nézzük, mit csomagolt nekünk ez a kedves Gonzalo!

A király kivett belőle egy könyvet és elolvasta a címét:

- *Ma-te-ma-ti-ka*. Ilyet még nem ettem. Nézzük, milyen az íze! Ami azt illeti, elég száraz - mondta az első falat után. - De ha nincs más! Te is kérsz egy harapást? - nézett a csöpögő bajszú Mirandára.

- Nem, köszönöm. Nekem Gonzalo almát csomagolt. De most nincs étvágyam, tengeribeteg vagyok.

Miután Proszpero az egész matematika-könyvet befalta, hirtelen kidülledt a szeme. A hörcsögöknek egyébként is kidülledő gombszemük van, de Proszperóé most szinte ki akart ugrani a helyéről:

- De furcsa érzés!

- Mi?

- Azt hiszem, tudok számolni. Mindenhol számokat látok. Két evező! Egy csónak! Ötször öt

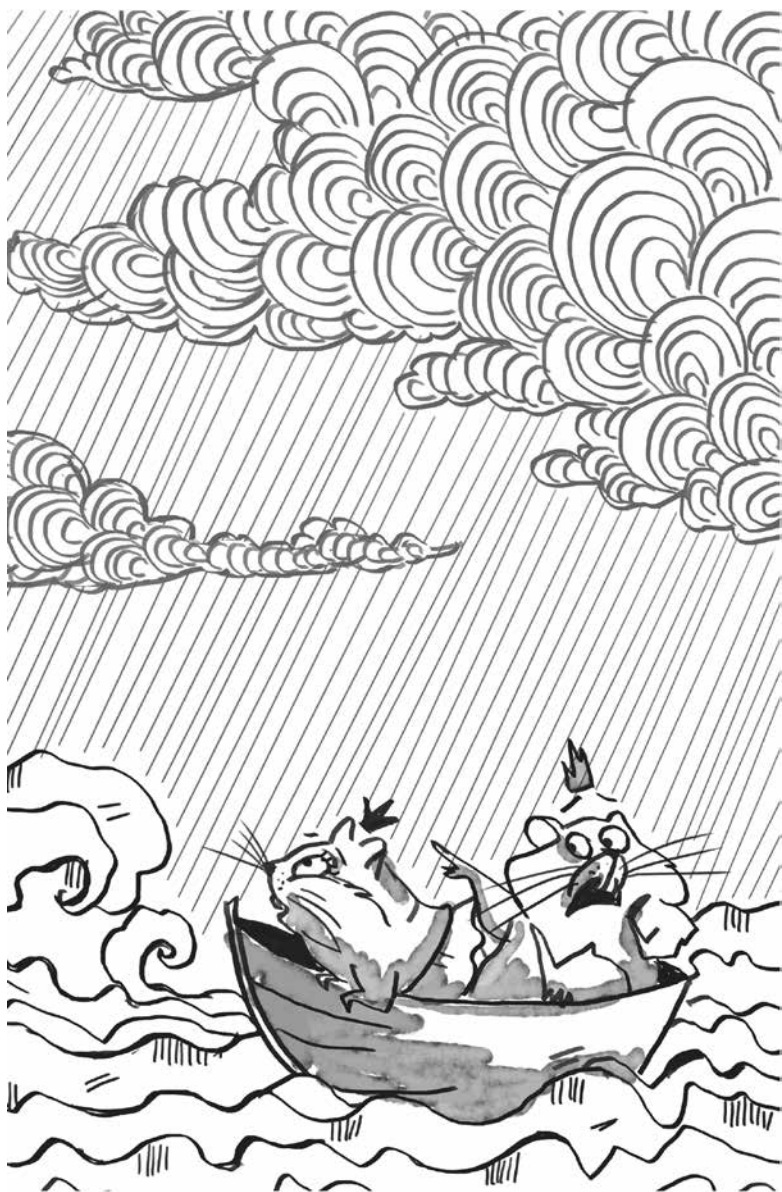
az huszonöt, hatszor hat az harminchat! – kurjongatta büszkén Proszpero.

Eközben a kis Ferdinánd beköltözött Miranda hajdani szobájába. Sajnálta a hörcsöglányt. Szívesen összebarátkozott volna vele, legalább nem lett volna annyira magányos. Így csak a Gonza-

lóval focizhatott. A falon meglátott egy festményt, ami Mirandát ábrázolta, és hirtelen biztos lett benne, hogy valamikor újra találkoznak.

– Mijanda... – suttogta a félhomályban, aztán maga sem tudta, miért, de egy cuppanós (és egy kicsit nyálás) pusztit nyomott a képre.





### 3.

Proszpero és Miranda már két napja hánykolódott a tengeren, és a vizük is fogytán volt. Már csak egy könyv maradt az elemózsiás batyuban, a *Gabonatermesztés útmutatója*, amit Proszpero direkt a végére tartogatott ingyencsészenek, valamint egy fonnyadt alma.

- Kár, hogy nem hoztam el a hörcsöggereket. Legalább edzeni tudnék. Bár az evezésben is megizmosodik az ember. Látszik már rajtam? - feszítette meg nem létező mellizmát.

- Nem - felelte Miranda a leszálló napot nézve. Őszinte volt, mint a gyerekek általában.

- Mindenhol csak tenger. Ennyi tengernek még egy tengerimalac sem örülne - sóhajtott csüggedten Proszpero. - Vajon merre lehet a szárazföld? Proszpero hívja földet!